

6. Temná dimenze

Mazlíček měl rád tyhle vzácné chvíle svobody, ve kterých se domov stal skoro opuštěným a on tak mohl pobíhat po Základně celkem bez omezení. Byla tu spousta míst, které šlo zkoumat a objevovat.

Skladiště ho vždy lákalo a pokud měl vzácnou chvíli samoty, zamířil do něj a procházel jeho temná zákoutí. Dnes zabrousil do nejvzdálenější části, kde ještě nebyl a jakési vnitřní pnutí ho tam táhlo.

To pnutí uvnitř malého scvrklého mozku zesilovalo a nakonec mu v hlavě promluvil temně mručivý hlas.

„Ještě kousek a pak zahni doprava.“

Mazlíčkovi nedošlo, že nejde o jeho vlastní hlas a tak rád vykonal myšlenku, kterou považoval za svou.

„Tady zastav,“ promluvil znovu hlas. Mazlíček poslechl.

„Vylez na třetí regál a shod' dolů támhleto starou krabici,“ cosi Mazlíčkovi zvedlo hlavo určeným směrem.

Po chvíli začal šplhat směrem k určenému cíli. Když k němu vylezl, postavil se na zadní a čekal, jaká myšlenka ho zase napadne.

„Teď ji shod' na zem,“ promluvil hlas. Opět uposlechl příkaz. Krabice padla na zem a víko s rachotem odpadlo. Skladištěm proletěl studený vítr a Mazlíček sebou škubl. Cosi neznámého ho ovládlo.

Mazlíček nebo to, jenž ho ovládalo, slezl dolů, zamířil k otevřené krabici, zvedl víko a temným démonickým hlasem začal z vnitřní strany předčítat nepřeložitelný text. Krátce poté nedaleko v uličce mezi regály nějaká síla otevřela ohnivý kruh, který se zvětšoval do průměru velikosti průměrného muže.

Uprostřed ohnivého kruhu se vytvořilo velké oko s ústy, která překvapivě nečekaně temně promluvila nesrozumitelnou řečí podobnou holandštině.

„Grrrrhhhh hhhgrrrr grhrg.“

„Hhhgrrr ggrrrH hh'ghrrr, hgr, rgh,“ odpověděl Mazlíček.

„HGRrrrh!“ zamručela ústa a Mazlíčkem prošly vlny křeče. Pak se narovnal a zcela jasnou a srozumitelnou češtinou promluvil.

„Můj jazyk je prej zastaralej a ještě chcete slyšet heslo? Vy zkurvysyni úřednický, dobře. Tři sta třicet tři stříbrných stříkaček stříkalo přes tři sta třicet tři stříbrných střech. Stačí?“

Chvilí bylo ticho a pak se znovu ozval temný hlas.

„A teď tu jeho druhou část.“

„Pičo. Jiří řeže dříví z dřínu, tři sta řízů za vteřinu, Jiří řeže dříví z břízy, za vteřinu čtyři řízy.“

Opět nastalo kratší ticho.

„Výborně, naprosto přesně, vaše autorizace proběhla a nyní se můžeme omluvit za nepříjemnou aktualizaci jazykového centra. Bohužel jazyk, který jste použil, byl už pár tisíc let zastaralý a nepoužívaný. Nikdo už mu kurva nerozumí. A teď nám povězte, kde jste celou dobu démone Emane vlastně byl,“ řekl temný hlas z druhé strany ohnivého kruhu.

„Já kurva nevím, zavřenej v týhle krabici,“ promluvil temně Mazlíček a ukázal prackou na krabici.

„Dobře, to je teďka jedno, zkus se tam porozhlédnout a kdyby se případně našly nějaké oběti, rádi je uvítáme,“ odpověděl hlas.

„Takže krvavý rituály pořád jedou?“ zeptal se temně Mazlíček.

„Samozřejmě, na tom se nic nezměnilo,“ odpověděl hlas.

„Výborně, tak za chvíli jsem u vás. Jen se tu porozhlédnu,“ temně se zasmál démon v Mazlíčkovi a zmizel ve stúnech.

Doktora našel v ubikaci. Byl snadný cíl, protože ležel v postel a spal. Mazlíček se k němu potichu přiblížil, zvedl ruce nad jeho hlavu a začal odříkávat temná rituální slova. Mezi dlaněmi a hlavou prolétl ohnivý záblesk, Doktor otevřel oči, které temně zasvítily.

„Kam máš jít, snad víš,“ řekl Mazlíček a poodstoupil. Doktor se zvedl a jako robot odešel směrem ke skladišti.

Došel až k ohnivému kruhu, kde mu znovu zasvítily oči a pak do něj vstoupil. Desítky ohnivých rukou, jenž vystoupily z kruhu, ho objaly a celého pohltily.

Mazlíček promnul své pařátky, cosi temně zašeptal a odběhl. Franka našel ve velínu zalezlého pod otevřeným panelem.

„Kkkdo toto jeje? Toto sisi tyty, Jajacku? Popodej mimi štitípačky,“ zamektal zpoza visících kabelů Frank. Nikdo však neodpověděl.

„Kukukurva, toto nenení pprdel, tyty vovovole,“ rozčileně vylezl ven. Postavil se na nohy a rozhlédl. Nikoho nejdřív neviděl, ale pak si všiml za jednou židlí schovaného Mazlíčka.

„Cococo tyty tatady? Nunudíš sese, chchceš sisi hhrát?“ snažil se roztomile šišlat a natáhl ruku na znamení připravenosti ku hře. Mazlíček vydal pištivý zvuk.

„Dodobře, tyty vovole,“ řekl Frank, klekl na všechny čtyři a začal se jako pejsek přibližovat k tvorečkovi.

Mazlíček znovu vydal zvuk, který měl značit radost a zalezl hlouběji pod rozebraný panel.

„Tyty lulumpe, nenelez mimi dodo tohoto,“ Frankovo čelo pokryl pot a opatrně se plazil za němým kamarádem.

„Tatak popojď veven, tyty mamalej hahajzlíku,“ natáhl k Mazlíčkovi ruce, ale ten napřáhl pracky a rudě rozsvítil mrtvé oči.

„Cococo toto kukuk...,“ zamektal, ale opět prolétl ohnivý záblesk. Frank zkusil funkčnost nohou, ale celkem bez úspěchu. Přepadl na záda, udeřil hlavou o spodek otevřených panelů a upadl v bezvědomí na zem.

Když se Frank probral, promluvil temným koktavým hlasem.

„Toto bybyla mrmrda, tatak jajá pupůjdu.“

„Konečně ses probral. Kam máš jít poznáš a brzo se uvidíme,“ odpověděl temně Mazlíček a pozoroval Franka, který mizel ve dveřích.

„Ještě někdo tu je,“ prolétla mu hlavou temná myšlenka, otočil se a zavěřil. Jeho démonické chřípí zasáhl pach potu a alkoholu. Vyrazil po stopě jak honící pes, až zastavil u dveří výtahu. Chvilí komicky poskakoval, než se odněkud zjevil Mozeček a přivolal výtah.

„Možký?“ podíval se na svého přítele.

„Možký,“ odpověděl mu.

„Možký, možký,“ dodal.

Výtah otevřel chřtán a dvojice nastoupila. Mozeček stiskl tlačítko pozorovatelný a za ševlení kabiny dojeli až nahoru. Prošli chodbou a vstoupili do haly.

Jack seděl u výhledu, na stole několik desítek prázdných lahví a tři popelníky přetékaající vajgly. Vůbec si nevšiml nečekané návštěvy, dokud nestála přímo před jeho skelnýma očima.

„Co tady kurva chcete, nevidíte, že mám práci a chlastám?“ zeptal se otráveně, protože byl vyrušen ze svých depresivních vzpomínek.

„Možký,“ řekl Mazlíček.

„Já ti kurva nerozumím,“ zamručel Jack a odvrátil pohled směrem k vodní hladině. Mazlíček se k němu přiblížil ze zadu a napřáhl nad hlavou pracky. Proběhl další ohnivý výboj a Jackova hlava padla na stůl.

„Možký?“ zeptal se překvapeně Mozeček, ale odpověď nepřišla, protože Mazlíček skočil na jeho záda a v hlavě se mu v tu chvíli ohnivě zatmělo.

Mozeček otevřel oči a rozhlédl se po okolí. Jeden popelník byl vysypaný a na zemi se válelo několik lahví, z nichž některé byly rozbité.

„Možký?“ prolétlo mu hlavou a pokusil se rozpomenout, čehože byl vlastně svědkem. Mazlíček mu přišel nějaký jakoby vyměněný a chvíli přemýšlel, co by mohly znamenat ty rudé oči a ohnivé výboje tryskající z jeho ručiček. Jenže na nic nepřišel tedy kromě toho, že by měl Mazlíčka najít, jinak se bude Kokot velmi zlobit.

Ve svém pátrání po Mazlíčkovi Mozeček došel až do skladiště, kde ucítil čerstvou stopu. Tak jasnou, že i jeho špatný čich poznal, kudy němý studený přítel prošel. Dovedla ho až k ohnivému kruhu, který laskavým temným hlasem promlouval Mozečkovi do mrtvé duše.

„Kdo jsi, žes odolal naší síle?“

„Možký?“

„Jak jako ať ti vydáme Mazlíčka? Ten je náš, stejně jako všichni ostatní,“ odpověděl méně laskavě hlas.

„Možký.“

„Ne, po dobrém to nepůjde,“ oponoval hlas.

„Možký.“

„Ani po zlém.“

„Možký!“

„Vyser si, debile,“ nasraně hlas ukončil diskusi.

Mozeček na nic nečekal, rozeběhl se a skočil do ohnivého kruhu, ve kterém zmizel pohlcen ohnivými rukama.

„Kde to kurva sme?“ vstával těžce Jack ze studené kamenné země. Opatrně se rozhlédl a uvědomil si, že je v nějakém sklepním vězení a Doktor s Frankem jsou již vzhůru.

„Ste v pořádku?“ zeptal se jich.

„Jajá jojo,“ zamektal Frank.

„Jacku, naprosto v pohodě,“ odpověděl zcela střízlivý Doktor.

„Ty seš normální?“ vypadlo z překvapeného Jacka.

„Raději ano, tohle je velmi podivné místo, protože se mi nepodařilo navázat spojení s Musky.“

„Jak nepodařilo?“

„Nemám signál jejich subprostorový sítě a firmware v hlavě hlásí, že nemá konektivitu. Musíme být v jiný dimenzi,“ řekl naprosto normálně klidným hlasem, který snad ještě v tomto nekonečném seriálu nezazněl.

„Aale jajak ssme sese sesem dodostali?“

„Kde je vůbec Mozeček a Mazlíček?“ přemýšlel Jack a zkoumal sklepní celu s gotickou klenbou nad hlavou.

„To nevím, ale Mazlíček byl nějaký divnej. Jakoby to vůbec nebyl on,“ odpověděl Doktor.

„Kde ale kurva sme?“ cloumal Jack mříží uzavřenou velkým zámkem.

„To taky nevím,“ zamručel Doktor a přemýšlel, jestli by nebylo lepší utéct do jiné reality, aby zapomněl na tuto posranou dimenzi.

„Musíme se dostat ven,“ konstatoval Jack a vytáhl odněkud z oblečení kus drátu, který zkušeně zohýbal a začal pokoušet zámek.

Jeho cvičené ruce nezapomněly triky, jenž se v mládí naučily. Během tří sekund zámek cvakl a mříž otevřela.

„Dobrý, ne?“ pochválil sám sebe a vykoukl ven. Zíral do dlouhé kamenné chodby s mřížemi po stranách. Vyšel opatrně ven a za ním Frank s Doktorem. Obloukové lampy u stropu osvětlovaly zvláštním strašidelným světlem celý prostor. Zastavili u prvních mříží a nahlédli dovnitř.

V rohu se choulila nějaká hromádka neštěstí, která si jich nejdřív nevšimla. Pak se otočila hlava pokrytá špinavými vlasy a ukázala tvář s okousanými rty a hnisající ránou v místě, kde kdysi býval nos.

„Co to kurva...?“ vyjekl Jack, když se postava rychle zvedla a rozeběhla proti mříži, do které prudce narazila, až hnis z nosu vystříkl na všechny tři přihlížející.

„Toto jeje kukurva huhuhnus,“ otíral Frank sajrajt z obličeje.

„Teda je,“ souhlasil Doktor.

Pomatená postava mlátila hlavou do mříže a začala hlasitě křičet. Rychle se přidávaly další cely, až nakonec nechutným křikem řvala celá chodba.

„Musíme kurva zmizet a to kurva rychle,“ rozhodl nepříjemnou situaci Jack a rozeběhl se ke dveřím na konci chodby.

Míjeli mříže, ze které čouhaly ruce a občas něco vylétlo. Kus hadru, různé předměty denní potřeby, hovna v různých stavech tuhosti a dvakrát krvavé zvratky.

Jack opět vytáhl drát a začal otevírat zámek. Byl nervozní a rámus klidu nepřidal, takže mu práce trvala o něco déle, ale nakonec dveře pokočil.

Vzal za kliku a zapřel se. Dveře s vrznutím povolily a před nimi se objevil další prostor. Kamenná místnost s dřevěným stolem, židlemi a nějakým rádobogotickým lékařským vybavením v podobě

skříni v nemocniční bílé barvě s uloženými podivnými nástroji, různými lehátky a něčím, co připomínalo gynekologická křesla. Světlo vcházelo malým oknem s železnou tyčí bránící průchodu větším předmětům. Jack vylezl na židli a vyhlédl ven. Spatřil cosi, jenž ho poněkud překvapilo a současně velmi znepokojilo.

Měl výhled do zahrady, která byla ve vnitrobloku staré kamenné budovy s břidlicovou střechou, jenž připomínala středověký klášter. Celý dojem podtrhovaly jeptišky v klášterních hábitech pracující v záhonech se zeleninou a květinami. Nedala se přehlédnout studna s parní pumpou a několik zaparkovaných parních vozů, jejichž vybavení vypadalo celkem luxusně. Kůže, mahagon a pravděpodobně slonovinová kost.

„Můžu se podívat taky?“ zeptal se Doktor.

„Ale jak je libo,“ odpověděl Jack a slezl na podlahu. Měl hrozně sucho v ústech a potřeboval se napít, takže začal zkoumat láhve s naloženými biologickými vzorky, dokud nenašel ty s výrazným podílem alkoholu.

„Tyty vovole, ssme vv prdedeli,“ nešťastným tónem vymektl Frank.

„To teda sme,“ konstatoval Jack a pozoroval parťáky.

Otevřely se dveře a vstoupila jeptiška v klášterním hábitu.

„Co tady děláte? Jak ste se sem dostali?“ vykřikla a vytáhla mačetu.

„Jen se rozhlížíme, kde to kurva sme,“ odpověděl klidně Doktor.

„V prdeli ste. A teď se otočte, půjdete zpět do cely,“ řekla jeptiška, pomalu kráčela k Doktorovi a čepelí mačety plácala do dlaně levé ruky.

Byla nebezpečně blízko, když se stalo něco nečekaného. Doktor se začal smát a ona nechápala proč. Brzo však pochopila, protože do krku se jí zařízl drát a velmi silně začal utahovat. Chvilí chrčela, ještě jednou se nadechla, ale dýchací trubice byla již zaplavena krví, která se vylila z přeříznutých tepen. Vypouklé oči koulely ze strany na stranu, napučený jazyk vylézal z křečovitě otevřených úst. Doktor se furt usmíval.

Bylo totiž proč. Šílená jeptiška je poněkud špatně odhadla a podcenila opilého Jacka. Ten nečekaně vytáhl drát, kterým před chvílí odemknul, udělal na obou koncích očko a k tomu popadl nějaký vrták z krabice s lékařskými nástroji. Zručně přehodil drát přes hlavu jeptišky, protáhl vrták oky a začal rychle utahovat. Lidský krk neklade příliš velký odpor tedy kromě páteře, takže jeho práce byla snadná. Když naposledy křuply kosti, hlava padla na zem.

„Tyty tyty vovole, tyty seseš huhuhustej, tyty vovole,“ mektl překvapeně Frank.

„No jo, nějaká pomatená děvka mě nebude srát, musíme rychle zmizet. Co takhle ukrást jeden z těch parních strojů a zkusit odjet někam kurevsky daleko, kde budeme mít čas vymyslet v klidu další postup?“ řekl Jack a díval se z okna.

„Souhlasím,“ odpověděl Doktor a byl rád, že někdo přišel s konstruktivním plánem.

Překročili mrtvé tělo a vyplížili opatrně do chodby, kterou přišla jeptiška. Právě odbila nějaká hodina a v klášterní chodbě běžely hábity služebnic do auditoria chrámové lodi. Rozmístily se podle funkcí a hodností a všechny napjatě sledovaly oltářní prostor, kde na obětním stole potaženém bílým plátnem ležela uvázaná nahá oběť mužského pohlaví.

Tuhle scénu nikdo z našich hrdinů nespatriil, protože během jejího průběhu utíkali k zaparkovaným parním vozům, ale čtenáři či divákovi ji lze přiblížit krátkým popisem nebo scénkou.

K oltáři přichází jeptiška s hlavou kozla, jemuž rudě svítily oči. Postavila se před obecenstvo a pozvedla ruce.

Jeptišky povstaly, zakřičely vysokými hlasy a některé padly mdlobami k zemi. Plameny stovek svíček v lustrech a postranních osvětlovacích tělesech se komíhaly ve studeném větru, který prolétl celým kamenným prostorem.

Jeptiška s kozlí hlavou odhodila cudný hábit a odhalila nahé tělo královny krásy. V auditoriu to zašumělo. Začala zpívat operním hlasem náboženský chorál, který se nesl pod klenbou a v jeho vlnách začala nad oltářem neviditelná síla formovat ohnivý kruh. Zpěv zesílil, až praskaly lahve s alkoholem, které měly některé jeptišky s menší vybudovanou závislostí schované ve spodničkách.

Kruh se zformoval a do chladného sálu mrklo teplé ohnivé oko.

„Náš pán se dívá!“ zaječela hlavní kněžka a začala honit péro nebohé oběti. Když konstelace dosáhla přesné velikosti, naskočila a začala se ukájet. Její koňská jízda trvala dlouho a hlasitý nadřžený křik vycházející z otevřených úst doháněl některé jeptišky k orgasmické extázi, ve které

ruce vložily mezi nohy a začaly velebit boha. Jiné si začaly pomáhat vzájemně a celé se to defakto zvrhlo v obrovské orgie nadřazených lesbických jeptišek.

Když vše dosáhlo společného orgasmu a studenou podlahu ztropila posvěcená voda rozkoši, jeptišky společně zakřičely a pak utichly. Hlavní kněžka vzala do ruky nůž a jedním řezem odřízla nástroj, který ji způsobil tolik rozkoši. Oběť nevydala ani hlásku, protože nejspíš byla pořádně sjetá a zvrhlá jeptiška vrazila nůž do břicha nešťastníka a vytvořila díru tak akorát, aby mohla prostrčit ruku. Ano, došlo na klasické a oblíbené vytrhávání srdce zaživa. Vytáhla tlukoucí sval a zvedla s ním ruku vzhůru. Jeptišky ani nehlesly, protože byly všechny naprosto vyřízený a slastně oddychovaly. Kněžka pronesla několik temných slov a hodila srdce ohnivému oku, ve kterém hladově zmizelo. Kruh promluvil démonicky zlým hlasem.

„Můj čas se blíží.“

Jeptišky mlčely a pod oltářem svítily dvě rudé tečky. Mazlíček.

O to vše Jack, Frank a Doktor přišli, protože právě přikládali pod kotel jednomu parnímu vozu.

„Jajacku, tyty sese popostarej oo momotor, jajá bubudu řířidit,“ mektal Frank.

„Ty, ty vole?“ zasmál se Jack.

„Jojo jajá. Neneser. Tyty rorozumíš momotorům, jajá zazase řířidím. Aa neneser,“ vykoktal Frank s velkým důrazem. Jack se zarazil, ale došlo mu, že motorům skutečně rozumí víc než řízení.

„Dobře, ty vole,“ odpověděl a posadil se dozadu k hromadě uhlí.

„Dodoktore, hhlavně mlmlč aa nenekecej mimi dodo řířizení. Jajasný?“ řekl Frank Doktorovi, který seděl vedle něj.

„Dobře, tady je to tak hustý, že ani nemám chuť si dát dávku. Jacku přilož pod kotel a ty Franku šlápni na plyn.“

Frank dupl na pedál a nic nestalo.

„Coco jeje, kukurva?“ prohlížel Frank překvapeně řízení a kontrolky.

„Nemáš páru, ty vole,“ zasmál se ze zadu Jack a otočil ventilem. Písty zasyčely, pára vyvalila a Frank na pedálu ucítil výkon několika koní.

„Pipičo,“ zasmál se a parní samohyb naznačil pohyb vpřed. Frank jej vyvedl z klášterního parkoviště a zamířil po kamenné cestě vyjetými kolejemi směrem, kterým tušil výjezd ven. Nespletl se, prázdnými klášterními prostory zanedlouho dojel k otevřené hradní bráně, která mířila ke svobodě.

Přejeli kamenný most přes hluboký vodní příkop a zamířili přímou cestou k obzoru. Krajina nebyla pustá. Jeli středověkou dřevěnou vesnicí se špinavými nuznými obyvateli, kteří ve špinavých šatech vykonávali různé činnosti jako práce v kovárně, obsluha v pajzlu, souložení na ulici či praní špinavého prádla.

„Zvláštní místo,“ konstatoval Doktor. Nikdo neodpověděl.

Projeli dědinou a najednou byli v místě, jemuž dominovalo po levé straně ohromné parkoviště, na které právě najížděla kolona parních strojů a u prvních stánků probíhali první pitky různě oděných postav.

„Asi nějaká mocná akce,“ prohlásil Jack, kterému ukápla slina při představě stánku plného alkoholu.

„Vypadá to tak,“ řekl Doktor a ukázal rukou na velkou dřevěnou ceduli, která visela na velké dřevěné stěně a cosi zakrývala.

„Paparorodrom,“ četl Frank.

„Cože?“ zakřičel Jack, který právě přiložil pod kotel.

„Parodrom je tam napsáno,“ odpověděl Doktor.

„Co to kurva...?“ nechápal Jack.

„Taky vole netuším,“ odpověděl Doktor.

Frank přidal plyn a v dýmu parního stroje mířil k vysněnému obzoru.

Vyjeli do prázdné mrtvé krajiny, zkrášené pouze černými torzy stromů a plameny tryskajícími ze zemských děr. Setmělo se a všechno vypadalo černě. Z komínu parovozy vylétávaly jiskry a pára hustě syčela.

„To by mě fakt zajímalo, kde to sme. Na nebi nejsou hvězdy a subprostorová spojení mlčí. Snad aspoň Muskové zjistili, že sem se jim ztratil z mapy,“ povídal stále střízlivý Doktor a pozoroval podivná temná stvoření, která létala po obloze a odrážela světla ohňů.

„Kukurva nenevím, aale fufurt mymyslim, žeže vv jijiný didimenzi,“ vykotal Frank.

„Jak v jiný dimenzi?“ ozval se zezadu příkládající Jack.

„Mamáte něnějaký jijiný vyvysvětlení?“

Nastala pauza, ve které bylo slyšet bublání vařící vody, broukání pístů a parní ventily. Do toho se ozval nechutný smrtelný řev.

„Nemám, můžeš ještě přidat?“ řekl Jack a nasypal další lopatu do kotle.

„Momoc nene,“ kotal Frank a zkusil ještě víc prošlápnout plynový pedál.

Krajina změnila tvář, ohně sice zůstaly, ale všude okolo byla kamenitá poušť a v dálce ve stínu noci vylezly siluety hor. Parní vůz se přibližoval a vítr čechral posádce vlasy.

Vjeli mezi kopce a silnice započala stoupání. Parostroj se zadýchával a lapal po vzduchu, ale stále zvládal náročný výjezd.

„Dochází nám uhlí,“ zakřičel Jack.

„Kam dojedem, tam dojedem. Vidím nějaký světlo,“ řekl Doktor a ukázal nad hřeben před nimi, za kterým prosvítala rudá záře.

S posledními parními výdechy dojeli na rozsáhlou plošinu a výhled, který se před nimi otevřel, jim vzal veškeré iluze o budoucnosti.

„Sme v absolutní prdeli, sme v nejhlubší prdeli v jaký sme kdy byli,“ konsternovaně mumlal Jack a příšerně se potil, protože potřeboval láhev kořalky.

„Nene, toto...“ nemohl ze sebe Frank dostat slov.

„Pičo,“ ulevil si Doktor.

Frank parní vozidlo zastavil na hraně útesu a všichni vystoupili. Došli k okraji a pohlédli dolů do nekonečné hlubiny, ze které tryskala ohnivá stěna, jenž se zvedala vysoko do výšky.

„To má bejt jako nějaký konec světa nebo kurva co?“ kroutil Jack hlavou a nevěděl co má dělat.

„To má bejt jako váš konec, kretění. Kam ste si mysleli, že utečete,“ promluvil temný dunivý hlas a v ohnivé stěně mrklo velké oko.

„Ty seš kdo?“ zeptal se Jack.

„Já jsem Vševidoucí oko a vládnou této dimenzi,“ odpovědělo oko.

„Zednáři?“ vložil poznámku do diskuse Doktor.

„Ani hovno, já sem Bezezub, vládce této dimenze plné zla a krvavých obětí,“ odpověděl Bezezub.

Jack, Frank a Doktor po sobě pohlédli. Ani si nevšimli, že se za nimi objevila nahá kráska s kozlí hlavou.

„Vítám tě má nejmilejší kněžko,“ řekl Bezezub.

„Já tebe taky, jak se líbil obřad?“ zeptala se kněžka.

„Parádní podívaná, hlavně ten konec byl bombastickej,“ zasmál se Bezezub.

„To jsem ráda, takže co s nima? Každá kára má palivo tak akorát, aby dojela na okraj, tak sem ani nespěchala a dala si raději koupel. Přeci na výlet k okraji světa nepojedu špinavá a smradlavá.“

„Rozumím. Vem je zpátky a vyhraď jim čestnou poslední pozici v nadcházejících závodech. Ten koktavej docela obstojně řídí,“ odpovědělo Bezezubovo oko a zmizelo v plameni.

„Slyšeli jste, myslela jsem, že vás bude chtít zabít tady na místě, ale když nás dobrosrdečný vládce zla a temnoty požádal, abyste se zúčastnili závodů, tak budete závodit,“ pronesla kněžka další nějaká temná slova v řeči, které nebylo rozumět.

Okolo Doktora, Franka a Jacka se vytvořila ohnivá klec, která se zmenšovala a zmenšovala, až se zmenšila do velikosti krabičky od sirek, kterou si kněžka dala – však vy víte kam - do prdele přeci, protože neměla žádné kapsy a pro naši trojici všechno zhaslo.

Doktor otevřel otevřel oči.

„Kde to sme?“

„V prdeli,“ odpověděl Jackův hlas.

„Cože?“ rozhlédl se Doktor pořádně a došlo mu, že je zase v té samé kamenné cele, akorát zámek je nějaký jiný.

„Kukurva,“ držel se za hlavu Frank.

Dlouho nikdo nepřišel, žádná jeptiška ani démon. Čekání však bylo přerušeno, v zámku zarachotil klíč a mříž se otevřela.

„Vstávat, půjdete na smrt,“ řekla jeptiška ve zkrvaveném hábitu a za ní stály další tři s rezavými mačetami v rukou.

„Se asi nemá smysl bránit,“ zhodnotil situaci Jack a zbytek raději souhlasil. Jeptišky je obklopily a vyvedly z cely.

Procházeli kamennou chodbou osvětlenou loučemi, kterou je jeptišky dovedly na známé nádvoří, kde již čekala pojízdná klec.

Pochopili, že mají nastoupit, takže neodporovali a nechali za sebou zacvaknout malá dvířka. Parostroj se dal do pohybu, klec zaplavil dým z kotle a neodpružená kola, zpevněná kovovou obručí, tvrdě skákala po kamenných kostkách.

Jeli cestou, kterou už znali, projeli bránou, přešli kamenný most a první, čeho si všimli bylo, že jsou všude davy lidí v různých stádiích vykašenosti. Na klec začaly létat různé předměty, od lehkých klacků až po pořádné šutry a různé železné nářadí jako francouzáky, utahováky a jiný páky od parních strojů.

Doktor, Jack a Frank si vzájemně kryli hlavy a byli rádi, že mříž zadržuje ty největší létající objekty. Vidlácká cesta je doprovázela až k dřevěným vratům u velké dřevěné stěny, nad níž visel velký nápis „Parodrom“.

„Kurva, to bude průser,“ zamručel Frank a sledoval, jak se dveře otvírají. Vjeli dovnitř a aspoň ocenili, že přestaly létat předměty, mohli se tedy zvednout a pořádně rozhlédnout.

Jeli dlouhým tunelem z prken, až paropovoz zastavil skoro poblíž výjezdu u malých dveří. Jedna z hlídajících jeptišek otevřela mříž klece a vyhnala trojici ven.

„Běžte těma dveřma,“ rozkázala a Jack měl jen krátkou příležitost spatřit, že jsou na nějakém závodním místě. Času nebylo nazbyt, protože dveře se za nimi zase zavřely a jeptišky je vedly dlouhou chodbou k dalším dveřím.

Stáli ve velké hale podobné garážím. V jednotlivých servisních docích byla celá řada ozbrojených a obrněných vozů, pravděpodobně závodních, protože každé mělo nějaké číslo.

Jeptišky je dovedly úplně nakonec k špinavému doku, kde byla hromada železa a poloprázdná krabice s nářadím.

„Máte 24 hodin, abyste tu káru dali dohromady a možná budete ještě chvíli žít,“ přikázala jeptiška, přetáhla židli do rohu, posadila se a začala brousit mačetu.

V depu vládlo napětí, jedni technici ladili parní stroje, jiní kontrolovali konstrukce vozů a další se zase věnovali zbraňovým systémům. Do toho všeho pára, dusivý dým a prach z uhlí, který ulpíval na všem s čím přišel do styku.

Jack oťrel zpoceně čelo, na kterém zanechal mou jasnou černou stopu a podíval se po Frankovi, který konečně úspěšně vyčistil a složil převodovku.

„Čas nám běží, jak si na tom? Já mám motor složený, jen ho nainstalovat a vyzkoušet.“

„Jajacku, jajá sesem tataky hohotovej.“

„Fajn,“ odpověděl Jack a začal přesouvat řetězový zvedák s uchyceným motorem nad karoserii velmi zvláštního vozu, který by někdo mohl označit za steampunkový, protože celé prostředí si o to celkem říkalo.

Jeptiška v rohu na židli nepřestávala brousit mačetu, ta už ztratila veškerou rez a blyštěla se jako nová. Pak se sehnula pro kus starého papíru a vyzkoušela na něm sílu ostří.

Řetězy zvedáku rachotily a pomalu spouštěly parní motor do svého ocelového lůžka. Jack pobíhal kolem a kontroloval celý proces umístování. Jediný Doktor neměl nic na práci, tak hlídal čas a sledoval okolí.

Venku před depem vládl mocný ruch. Reportéři s parními kamerami a velmi nepříjemným umělým světlem vycházejícího z uhlíkových oblouků se motali mezi lidmi a vytahovali některé jedince z davu k rozhovorům.

Návštěvníci nadšeně prohlíželi připravené nastartované vozy a dělali si selfička parními polaroidy s jejich řidiči. Bylo jasně patrné, že jsou účastníky velmi významných závodů. Doktor pohlédl na

velké parní hodiny s ohnivými světly, které odpočítávaly zbývající čas pravděpodobně do začátku akce. Měli ještě jednu hodinu.

„Jacku, Franku, máte ještě hodinu,“ vešel Doktor do garáže a začal z kouře kašlat.

„Ty vole hrozný prostředí, už aby ti idioti objevili galvanický článek. Hned se jim bude žít líp,“ mručel, když chodil kolem opancěřovaného parního vozu s předním sklem krytým mříží. Mocné nárazníky s ostny a nabroušené hroty přidělané na kola, musely v davu civilistů nadělat slušnou paseku. Ne nadarmo měl pocit, že ty tmavé skvrny jsou skvrny od krve.

„Má to nějaký zbraně?“ zeptal se.

„Plamenomet, granátomet, kulomet a různé pasti jako ostnatí ježci, zápalná kapalina a láhev nějakého primitivního kerosinu, který by měl pod kotlem nahradit nitro,“ začal vykládat Jack, ale přerušilo ho hlasité řvaní návštěvníků na ochozech amfiteátru. Stavba se celá začala otřásat a venku spatřili roztleskávačky v minimálním koženém oblečení běžící k velké bráně.

„Váš čas se blíží,“ zvedla se jeptiška z židle a schovala mačetu pod oblečení. Hodiny ukazovaly 20 minut do začátku.

„Asi byste měli zatopit pod kotlem a uvařit nějakou páru do začátku, budete se vám hodit,“ přišla odněkud kněžka s kozlí hlavou a oděná byla v luxusním neviditelném kožichu.

„Aa vovo coco vvlalastně pupupůjde?“ zeptal se Frank.

„Parodrom, naše oblíbená zábava. Vyhraje ten, kdo posbírá nejvíc bodů a přežije. A teď nasedat, pojedete za naší uvaděčkou, která vás navede na startovní pozici.“

„Pičo,“ zamručel Jack, ale raději poslechl a nasoukal tělo do malého prostoru určeného pro obsluhu parního stroje, který byl z důvodu bezpečnosti oddělen silnou kovovou stěnou s malým komunikačním otvorem. Už teď tušil, že mu bude pěkně vedro.

Frank s Doktorem obsadili přední místa. Frank zůstal u řízení a na Doktora zbylo ovládání zbraní.

Nahá chlupatá uvaděčka s kozlí nohou vyrazila směrem k bráně. Dělal mezi hosty uličku, aby mohli bezpečně projet, ale i tak se podařilo Frankovi několik diváků srazit pod parovůz. Skončili pod koly, rozdrtil je na sračky a zanechával za sebou krvavou šmouhu, což okolní diváci ocenili mocným jásosem.

Projeli bránou a ocitli se ve velké aréně, na jejíž konec nešlo dohlédnout. Ale musela být obrovská, stejně tak jako byly obrovské tribuny a parní televizní obrazovky, ve kterých právě jel reklamní blok věnovaný plamenometům nové generace.

Opilý dav jásal, po tribunách se pohybovali prodejci alkoholu a drog. Mezi nimi se motala spousta děvek, které otevřeně poskytovaly služby na místě, pokud někdo potřeboval rychle ulevit.

Jack malým okýnkem zaregistroval konec zábavného programu. Vyšperkované předimenzované parní stroje rozjížděly připravené skupiny spoutaných zajatců a zajatkyň odsouzených k smrti, do toho chodil nějaký blázen v nehořlavém obleku a všechno pátil gigantickým parním plamenometem na kolečkách.

„Pičo,“ zamručel podruhé Jack, protože věděl, že tohle bude průser. Frank zastavil na místě, které ukázala uvaděčka.

„Jedna minuta do začátku,“ oznámil temný démonický hlas. Dav na tribunách dosáhl maximálního vykašení a začal šíleně řvát.

„Deset, devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna... Start!“ zařval hlas a parní ozbrojené vozy vyjely ze značek všemi směry.

Frank šlápl na plyn, ale než se stačil rozjet, někdo do nich narazil.

„Kurva, dělej,“ zařval Doktor a Frank se tak lekl, že přeřadil a znovu přidal plyn. Tentokrát se rozjel a aniž by včas zaregistroval, mířil přímo za utíkající jeptiškou s kozlí nohou. Dohnal ji a srazil, až plavným letem přelétla přes kapotu. Ostré hroty rozřezaly její tělo na kousky o velikosti krabice od bot a hlava zůstala nabodlá na anténě od radia. Dav to ocenil a na digitronovém displeji zabudovaném v palubní desce naskočily první body.

„Šéfe, sme na kurevsky divným místě,“ řekl Pong, když se vrátil z krátkého průzkumu.

„Můj vůdce, taky bych řekl. Nevidím hvězdy a vůbec netuším, kde se nacházíme.“

Blázen prohlížel holou kamenitou krajinu, již dominovaly ohnivé sloupy vycházející z útroby země.

„Kam půjdeme?“ zeptal se.

„Šéfe, viděl sem v dálce nějaký velký město nebo co to je, spousta budov, silnice plný divných strojů a ohromnou arénu.“

„Takže se půjdeme podívat na místní civilizaci?“ optal se opatrně Blázen a zapálil brko.

„Šéfe, kde jinde byste chtěl začít?“ odpověděl otázkou Pong.

„Fakt nevím, jsem beznadějně bez nápadů,“ řekl Blázen a skutečně nevěděl, jak by měl dál postupovat.

„Jak se vůbec dostaneme domů?“

„Můj vůdce, nevím. Musíme zjistit, kde jsme. Jdeme,“ řekl Kokot a rozsvítil oči, aby lépe viděli na kamenitou cestu.

Sešli do údolí a narazili na procesí špinavých trhanů, kteří pomalu šli za světlem.

„Měli bysme nějak zapadnout,“ zamyslel se Pong, když viděl, že budou jako pěst na oko. Rozhrnul tedy oblečení a vychcal se do hromady prachu. Sebral ze země kus klacku a všechno pořádně promíchal, aby získal konzistentní blátíčko.

„Tímhle se všichni potřeme,“ řekl a sám nabral první do dlaní hmotu, kterou začal rozpatlávat po obličejích, vlasech a oblečení.

„To si se posral, ty vole,“ konsternovaně prohlásil Blázen.

„Šéfe, to bych taky mohl, ale myslím, že nebude potřeba. Chcanky v pohodě postačí,“ odpověděl jízlivě Pong.

„Dobře, budu ti věřit, od toho tě mám,“ sehnul se Blázen a nabral rukou bláto, které rozmázl přes obličej. Pach perníkových chcanek ho krutě udeřil do nosu.

„Šéfe, pojďme se nenápadně zařadit,“ řekl Pong, když dokončili maskování. Blázen souhlasil a s Kokotem následoval Číňana, který přirozeně přijal vůdcovské funkce. Nebylo lepšího člověka na tuto pozici, který by byl tak připraven pro pohyb v naprosto cizím prostředí.

Nekonečný had poutníků postupoval za světlem, až dovedl naše přátele na smrduté cestě do provizorního městečka, které vyrostlo u velké dřevěné stěny s nápisem „Parodrom“.

„Šéfe, cítím smrad nuzáckých alkopodníků, měli bychom se někam zdekovat, je tu příliš velký dav,“ zastavil Pong u dřevěné špinavé stěny a snažil se nešlápnout do zvratků a hoven, které u ní ležely.

„Pongu, takovej humus sem ještě v životě nezažil,“ suše konstatoval Blázen, odhodil joint a uhnul jakémusi zapáchajícímu trhanovi, který si potřeboval zrovna v tom místě ulevit.

„No, to si se posral,“ řekl nechápavě Pong.

Odporná postava se postavila, pohlédla skelným zrakem Číňanovi do očí, utřela pravou rukou prdel a ruku „očistila“ o špinavé páchnoucí oblečení. Kapitánovi se navalilo a Pong měl co dělat, aby se udržel.

„Můj vůdce, velmi nechutné prostředí,“ pronesl Kokot, oba dva chytil za ramena a táhl pryč.

Museli projít několika uličkami různé šíře a vyhnout se lákadlům mnoha laciných pajzlů, ze kterých se valil dým a zápach smíchaný z pachů potu, krve, alkoholu, sexu a smrti.

Bylo docela únavné překračovat zápasící či souložící skupiny špinavců, bylo těžké odhánět vyndaný jedince, kteří se chtěli jenom prát, protože se ocitli v jedněch gigantických orgiích. Blázen si povšiml, že Pong začíná mít chuť, tak ho musel uklidnit.

„Ty vole, na tohle fakt zapomeň, máš tady mě.“

„Šéfe, jasný,“ trhnul sebou Pong, který si uvědomil, že perník a adrenalin v jeho krvi dělá slušnou paseku.

Kokot zastavil v malé proluce mezi domy.

„Můj vůdce, potřebujeme náhodu, jinak jsme v análním otvoru.“

Blázen a Pong překročili louži chcanek a hromadu výkalů a vmáčkli se do mezery ke Kokotovi.

„Kokote a kde ji mám jako vzít?“ zapálil Kapitán brko.

„Šéfe, můžu něco zkusit?“

„Co, Pongu?“

„Tajný kung-fu rituál pro přivolání štěstí, ale předem upozorňuju, že se to může posrat ještě pěkně víc.“

„Pongu, myslíš, že už můžem bejt posraný a pochcaný víc?“ zeptal se blbě Blázen.

„Šéfe, myslím, že asi ne,“ odpověděl Pong a vytáhl několik vonných tyčinek, které zapálil a pravidelnými rituálními pohyby rozvířil dým. Okolí zaplavila vůně santalového dřeva.

Kolem Číňana začala světélkovat oranžová záře a větrný vír zvedl povalující odpad ze země do výšky. To všechno začalo přitahovat pozornost a netrvalo dlouho, než byli dokonale obklíčeni.

„Tak to se dobře posralo,“ konstatoval Blázen a odhodil vajgl do chcanek.

„Šéfe, vydržte,“ zakřičel Pong a nepřestával v rituálním kung-fu tanci.

Blázen tedy mlčel a sledoval zvětšující dav.

Pong najednou přestal a všechny sračky ve vzduchu spadly na zem. Dav zajásal a začal provolávat slávu.

„Parádní představení, odkud ste, tady vocaď asi ne, co?“ přišla nějaká špinavá postava.

„Kdepak, zdaleka,“ odpověděl Blázen.

„Já sem si to myslel, pojd'te za mnou, jestli chcete žít,“ řekl mužský hlas a kápě se nervozně rozhlížela.

Pong pokynul, protože ucítil, že bude lepší poslechnout a jít za špinavým chlapem.

Dovedl je k nějakému domu, do kterého vstoupili a muž za sebou pevně zavřel. Vyndal kapesník a oťel špínu z obličeje.

„Budu stručnej. Jmenuji se Don a posílá mě Jednooký. Doktor nám zmizel z mapy, což by se stát nemělo a proto mě prikázal, abych zjistil v čem je problém. Byl sem na základně a Karlos mi všechno vysvětlil.“

„Fajn, to se mi kurevsky ulevilo,“ zapálil Blázen čerstvý brko a posadil se.

„Na chvíli jsme v bezpečí, ale Doktor s Jackem a Frankem sou v průseru a musíme je dostat pryč,“ řekl Don.

„A jak je chceš zachránit?“ zeptal se Pong.

„Spojil sem se s místním odbojem, za chvíli dorazí,“ odpověděl Don a sledoval netrpělivě hodinky.

Někdo třikrát krátce a dvakrát dlouze zaklepal. Don se zvedl a šel otevřít.

Do místnosti vešel otrhaný špinavý chlap.

„Smrt je nás nepřítel,“ řekl.

„Smrt smrti,“ odpověděl Don.

„Správný heslo, to se mi ulevilo. Jmenuji se František a jsem opat.“

„Přímo Jeho Milost?“ zeptal se Kokot.

„Na to my nehrajem, říkejte mi Franta,“ odpověděl opat František, „nemáte nějakej perník?“

Blázen se trošku zarazil a požíval po Pongovi.

„Já se omlouvám, jestli sem vás urazil, ale ucítil jsem marihuanu, tak sem se musel zeptat. Tady prodávaj strašný sračky a když už někdy někdo propašuje z jiný dimenze perník od Pong & Co, tak je kurevsky vzácnej a drahej,“ omlouval se Franta.

„Šéfe...?“

„Jo, Pongu, nalajnuj mu, on nám aspoň mezitím povypráví, kde najdeme Jacka, Doktora a Franka.“

Pong vytáhl značkový pytlík a vysypal na stůl hromádku. Frantovi se rozsvítily oči a nadržene vytáhl laciné dřevěné šňupátko. Natáhl lochnu a bylo vidět, že je naprosto hotovej.

„Ty vole, to je úplně čistý, nic podobnýho sem v tom svým bídnym životě neměl,“ stříkalo z něj štěstí všemi póry.

Když Číňan viděl jeho ohromnou radost, vytáhl z kapsy pár dýleráků a podal mu je.

„To, to, to si všechno můžu vzít?“ byl úplně šokovaný Franta.

„Jasně, je to čerstvě uvařený,“ odpověděl Pong a čekal, kdy to Frantovi dojde.

„Moment?“ zarazil se opat, „vy to jako vyrábíte?“ a překvapeně pohlédl na sakl s Pongovým logem.

„Jasně,“ usmál se Pong.

„No to není možný, nikdy v životě by mě nenapadlo, že potkám přímo osobně samotnýho Ponga, kterej vyrábí takovej masakrózní matroš. A teď, ty vole, chápu, proč to všichni chtěj. Ty vole, Done, to si mi mohl taky říct, že přivedeš takový vzácny hosty,“ otočil se Franta.

„Maj prostě koule a šli sem, aniž by se poradili, takže sem na ně narazil až teprv před chvílí.“
„Fajn, měli bysme se dostat k věci,“ vložil se do debaty Blázen, jenž právě zapálil velké brko, protože tušil, že Franta si po tý mrdě bude chtít dát prda. Nespletl se.

„Ten váš Doktor je zajatej nadrženejma satanskejma jeptiškama a bude obětován během oslavy Parodromu,“ začal vykládat Franta.

„Co je kurva Parodrom?“ skočil mu do řeči Pong.

„Parodrom je úchylná hra na armagedon a neskákej mi kurva do řeči, když mluvím,“ vyštěkl Franta vyjetě. Pong to pochopil a neprudil dál.

„Sledujeme je od začátku, jakmile je stráže přivedli. Nějak se probudil starej démon, o kterým sme věřili, že dávno zmizel z naší dimenze a přitáhl ty tři lidi. No a tenhle starej démon je přímý posel mocného Bezezuba, který je uctíván zvrhlejma jeptiškama. A my jim chceme zabránit, aby ho vyvolaly.“

„Jako kdo vy?“ zeptal se zase blbě Pong.

„No my, církevní podzemní řád zfetovaných bratří, jenž se po staletí snaží navrátit našemu světu řád. Takovej bordel tady dřív nebyl a proto musíme zastavit kozlí kněžku. Vaším příchodem se všechno urychlilo a věci dostaly spád. Musíme se dostat do našeho chrámu odboje uprostřed Parodromu, tam je vše již nachystáno k závěrečný akci, během který možná zachráníme vaše přátele. Rozumíte? Jestli ne, tak se na nic neptejte a pojd'te za mnou, musíme jít.“

Čtveřice se po sobě podívala a Pong pokynul, že bude opět nejlepší poslechnout.

Franta opatrně otevřel dveře a nahlédl do ulice.

„Pojd'te za mnou a snažte se bejt co nejvíc nenápadný.“

Don je provedl mnohými špinavými a páchnoucími uličkami plných nechutných postav a scén, které v záři ohňů místy připomínaly čiré peklo, až do nějakého zadního dvorku u velké dřevěné stěny pod nápisem „Parodrom“.

Otevřel dveře do suchého záchodu a odsunul dřevěný sedák nad odpadní jímku.

„Musíme jít tajným tunelem, který nás dovede až do chrámu,“ řekl a skočil do sraček.

„A to se někdo posral,“ konstatoval Pong, ale skočil do nich taky. Bláznovi a Kokotovi se teda moc nechtělo, ale přibližující ruch je donutil skočit do smrdutého pekla. Franta na poslední chvíli spodní pákou vrátil sedák na původní místo, protože hned potom kdosi ulevil svým opilým vnitřnostem.

„Ne, to je zlej sen,“ málem se poblil Blázen.

„Vemte si tyhle masky, budeme plavat,“ podal jim Franta obličejové masky s malou kyslíkovou bombou a sám si jednu nasadil.

„Plavat se dá jenom jedním směrem a je to asi půl kilometru, hodně štěstí,“ zmizel pod hladinou.

„Šéfe, příšernej Franta, plavu před váma, Kokot vás bude jistit zezadu,“ řekl Pong a nechal Donovi čas, aby se srovnal se sračkama, do kterých právě ponořil hlavu.

„Šéfe, za mnou,“ potopil se Pong do páchnoucí kapaliny, poodplaval o pár metrů a počkal na Kapitána s Kokotem.

Blázna příliš nevábná kapalina nelákala, ale nakonec našel odvahu, ponořil tělo do sraček a začal plavat v hovnech. Kokot byl hned za ním a dával pozor, aby se nic neposralo.

Bylo to celkem nechutný a je nutná mocná představivost čtenářova, aby se pokusil vcítit do situace, ve které musí proplavat půlkilometrem rozpuštěných hoven. Představte si, že je vám tak zle, až se vyblíjete do dýchací masky a ty kyselý páchnoucí žaludeční šťávy fakt smrdí. Tak takhle nějak se cítil Kapitán Blázen, když plaval stokou sraček. A aby toho nebylo dost, tak čtenář jistě zaregistroval, kterak hovnoví plováčci vylezou na druhé straně tajného tunelu ze sraček suchý a bez jediný kapky sračky na oblečení.

„Toho sem se bál, vylezeme a budeme smrdět jako prasata,“ spadl Bláznovi kámen ze srdce, vytáhl z kapsy připravené brko a zapálil ho.

Byli v podzemní kamenné místnosti v jejímž středu stála kamenná studna plná hoven, ze kterých před chvílí vylezli.

„Jsme pod Parodromem ve starým jeskynním systému, teď půjdeme pár kilometrů tunely,“ řekl Franta a sebral z výklenku několik svíček a pár loučí.

„Budou se nám hodit,“ řekl a zapálil jednu louč, „jo a musíme jima šetřit.“

„To snad nebude potřeba,“ řekl Kokot a rozsvítil oči.

Vyšlapaná a používaná cesta vedla částečně vyrubanými tunely, kus trasy zase procházeli prastarými jeskyněmi, ve kterých ležela spousta velkých zkamenělých kostí gigantických živočichů. Bylo pro všechny rozhodně lepší, že již pěknou řádku let neexistovali.

„Můj vůdce, bývala tady pěkná divočina,“ konstatoval Kokot, který šel v čele a svítil na cestu.

„Má pravdu, bývala tu krásná pekelná dimenze. Lidi sem rádi jezdili na dovolenou. Všechno skončilo, když přišla ta šílená jeptiška a vytáhla Bezezuba,“ řekl Franta.

„Zastavíme na chvíli u pramene vody, kde si odpočineme a načerpáme nových sil,“ dodal.

Zhruba v půli cesty narazili na jeskyni upravenou ve vkusnou modlitebnu vyzdobenou náboženskými výjevy a mnoha čerstvými květinami. V zadní části byl oltář a velká kamenná vana, do které kapala voda z trubky vražené do skály.

Franta odsunul vršek oltáře a kamenná deska odhalila moderní chladicí box s bohatou zásobou studených lahváčů.

„A ty vole,“ pousmál se pod vousem Pong a ihned začal drtit krystal.

„Nejsme zase takový suchý barbaři, jak by se mohlo zdát,“ povídal Franta a otvíral jedno pívko za druhým.

V podstatě vychlastali celý oltářní bar, než se zvedli a vyrazili na další podzemní pochod.

„Chodí sem hodně lidí, meditovat, pomodlit se nebo jen tak zapařit. Ale hovnová studna už takovým lákadlem není,“ řekl Franta.

„Je to vidět,“ zasmál se Don a vrátil Bláznovi brko.

V poklidném družném hovoru došli až ke konci tunelu k velkým kamenným dveřím s malým kukátkem. Franta zazvonil a čekal, dokud se průzor neotevřel.

„Vedu vzácnou návštěvu, to budete čumět,“ řekl Franta.

„Jsem rád, že jsi zpět,“ odpověděl s jistým nadšením hlas na druhé straně a mechanismus dveří zarachotil.

Otevřel chlap v mnišském hábitu a v ruce držel další úbory. Franta se ihned převlékl a podíval po zbytku.

„Ne, tohle si fakt neoblíknu,“ řekl Blázen.

„Slyšel ste Šéfa, ne?“ zeptal se Pong.

„Ale měli byste...“ zkusil to Franta.

„Hele ty vole, perník ti chutnal, co? A chtěl bys ještě, že jo?“ udeřil Pong do fetácký struny.

„No, jasně... Hele, mohla by se pro ně udělat výjimka, ne?“ otočil se Franta pomalu k dveřníkoví.

„Proč by měli dostat výjimku?“ promluvil dveřník.

„To je sám Pong, ty vole. Majitel Pong & Co a ti ostatní jsou jeho podřízení,“ vysvětlil Franta.

„Já nejsem kurva podřízenej,“ rozhořčil se Kapitán.

„To se dořeší později,“ odbyl ho Franta.

„A jako mám ti věřit, jo?“ ptal se dál hlídač dveří.

„Pongu, ukaž mu dýleráky,“ otočil se Franta k Pongovi, ten neochotně učinil, vytáhl pytlíky a ve výklenku narýsoval několik lajn.

„Zkus to,“ řekl Franta dveřníkoví, který matroš zblízka podezřívavě prohlížel.

„Vypadá nějak divně, nic takovýho sem v životě neviděl,“ povídal.

„Nekecej a vyzkoušej to, se posereš až za koulema,“ řekl Franta a muž se sehnul nad jednou lajnou, kterou natáhl hluboko do nosu.

„Cy kráááávo, to je matroš, serem na pravidla, pojďte dál vzácná návštěvo,“ vykřikl dveřní ochránce a s jiskrou v oku počkal, až všichni projdou, aby pak zavřel.

Vešli do velmi honosných prostor. Sice stále jeskyně, ale stěny byly opracované a zdobené barevnou výmalbou s vykreslenými církevními motivy a řezbami ve skále.

„Vítejte,“ vynořil se odněkud chlap ve zdobené sutaně.

„Vaše Excellence, přivedl sem samotného Ponga a zástupce Musků,“ poklekl Franta. Blázen zapálil nové brko a mlčky pozoroval mnichy.

„Nepočítali jsme, že opat Franta přivede takovou vzácnou posilu, náš plán má hned větší šance na úspěch,“ odpověděl arcibiskup.

„Jaký kurva plán?“ promluvil Blázen.

„Plán na zajetí Bezezubovy vrchní děvky,“ odpověděl jeho Excellence.

„Moment, jestli od nás chcete nějakou pomoc, tak veškerý plány zreviduje Pong, coby nejlepší strateg. My sme sem hlavně přišli pro svoje lidi a ti jsou prvořadou prioritou,“ důrazně pověděl Kapitán. Arcibiskup se zarazil.

„Dobře, pojd'te za mnou, všechno Pongovi povím. Jo a můžu dostat lajnu? Už se ta zpráva ke mně donesla,“ řekl.

Pong se nadechl, ale co měl dělat. Nachystal lajny a dal arcibiskupovi plnej dýlerák, protože nechtěl sloužit jako otrok pokaždý, když si nějakaj náboženskej fanatik řekne o čáru.

Arcibiskup s rozkoší natáhl do každé nosní dírky, chvíli se protahoval a pak znovu řekl, že mají jít všichni za ním.

Dovedl je do velké haly s varhany a velkým oltářem s výraznou sochou nějakého vlasatého týpka vpleteného do kola.

„Tady to teda vypadá,“ koukal Pong po chrámové lodi. Černě odění mniši mezi sebou hovořili a jejich slova stékala do jednolitého ruchu, který se nesl pod jeskynní klenbou.

Jeho Excellence je dovedla k oltáři, kde vytáhla z ledničky pár lahviček a všichni se napili.

„Musím pronést pár slov a vždycky mi při tom vyschne hrozně v krku, Pongu můžeš prosímtě nadrtit pár lajn, budou se hodit.“

Pong se ošil, ale na chrámovém oltáři ještě nikdy nedrtil a nebyl důvod si nechat tento zážitek ujít. Arcibiskup natáhl lochnu a začal mluvit.

„Bratři! Bratři utište se prosím,“ zakřičel jak nejvíc mohl. Šum v hale pomalu utichal a veškerá pozornost mířila k muži u oltáře.

„Bratři, náš čas nastal. Parodrom byl zahájen a nás osvětil duch svatý v podobě těchto vzácných hostů. Dovolte mi, abych vám představil Mistra Ponga - velkého génia, kterému vděčíme za všechny krásný chvíle s perníkem společnosti Pong & Co. Jistě se ptáte, kde se tady vzal a co tady chce, ale vězte, že je tu, aby zachránil zaměstnance své společnosti a nám pomohl v boji proti mocné kněžce Bezezubově.“

Shromáždění mnichů zajásalo a Pong se podíval po Kapitánovi.

„Šéfe, co to mele za sračky?“

„Pongu, drž hubu, jsme tu hlavně kvůli Doktorovi,“ zarazil ho Don, který trpělivě trpěl.

„Bratři,“ pokračoval arcibiskup, „dnes naposledy zapaříme jako zatracení a zítra vyjdeme na světlo Boží a vezmeme si, co bylo a je naše. Mistr Pong souhlasí, že bude náš vůdce pro nadcházející boj a také souhlasí s plánem, který jsme vymysleli.“

Mniši opět propukli v jásot a začali provolávat Pongovi slávu.

„Pong! Pong! Pong! Pong!“ neslo se sborovým hlasem chrámem.

„Kurva, co to mele, jakej kurva plán? Já sem nic neodsouhlasil,“ opakoval dokola Pong a mířil k arcibiskupovi.

„Ty vole, jakej kurva plán, v čem spočívá ten váš plán?“

„Uklidni se Mistře Pongu, plán je to jednoduchej. Půlka z nás se dobrovolně obětuje, aby vylákala kněžku do volného prostoru a zbytek ji zajme. Já pak provedu rituál vymítání a zničíme Bezezuba.“

„A co jako budeme dělat my?“ zeptal se Pong, který nějak úplně nechápal jejich role v tomto plánu.

„Vy budete v té skupině, která přežije a pokusí se zajmout kněžku.“

„No a co jako ale budeme dělat?“

„Musíte donutit Doktora a jeho společníky, aby přerušili závod. To je jediný způsob, jak kněžku dostat do pastí. Ona přijde zjistit, co se stalo a my toho využijeme.“

„A ty vole,“ zhodnotil celý plán Pong a došlo mu, že se musí hlavně postarat o svoje lidi.

„To mě poser, další civilisti,“ zakřičel Doktor, „Jacku přilož pod kotel, ať je dáme najednou.“

„Už se to tam sype,“ odpověděl vysmátý hlas.

„Uuž ssme sesehraný, žeže joo,“ smál se Frank.

„To sme, máme dobrý skóre. Ta mateřská školka nám hodně dala,“ zasmál se Doktor a sledoval nepřetržitě okolí, ve kterém zuřila jatka. Parní vozy proháněly civilisty a nebo bojovaly mezi sebou, čemuž se Doktor snažil vyhnout, protože usoudil, že bude nejlepší, aby se pokud možno vymylátili domorodci sami mezi sebou.

Byla to dobrá strategie, ale dřív nebo později musela upoutat pozornost soutěžících a první dva parní stroje vyrazily proti Frankovi. Ten předvedl mistrovství v řízení parního stroje, ale bojovou akci odvedl Doktor. Střešní granátomet pomohl zničit jeden vůz a druhému zapálil plamenometem zásobník paliva, takže vozidlo rychle skončilo v jednom ohni.

„Franku šlápni na to a udělej co největší kolečko, vypustím alkohol a zapálíme ho.“

„Tady je kurva nějaké chlast?“ zařval od motoru Jack.

„Je, ale dlouho nebude,“ zasmál se Doktor a zmáčkl tlačítko ovládní vypusti. Za jejich vozem se začala tvořit stopa, která skončila v jednom plameni přesně v okamžiku, kdy byl zásobník vyprázdňen.

Doktor s Frankem sledovali displej, na kterém velmi svižně naskakovalo skóre. Za nimi probíhala ohnivá jatka, protože bojovníci oheň rozvezli do okolí a vítr, který se znenadání zvedl, napomáhal rychlému šíření.

„Ty vole, až takhle mocně sem to nechtěl,“ suše konstatoval Doktor a posadil se do křesla.

Požár nepozabíjel všechny, takže zanedlouho byl Parodrom zase pod parou a vzájemné vraždění na tisíce způsobů pokračovalo.

Až do doby, kdy Doktor před sebou zaregistroval nějaký chaos.

„Franku, nějaký idioti v hábitech. Sejmi je!“

„Jajasný, vividím jeje, bubude prprdedel,“ mekotal Frank nadšeně a přidal páru.

Do davu mnichů najel plnou parou a drtil je hlava nehlava. Chvilími to vypadalo, že jsou smíření se svým osudem a jen pozvedají ruce a naznačují, aby ještě zrychlili.

Nikdo sražené mnichy nepočítal, ale Doktor si v jednu chvíli všiml něčeho zvláštního. Poklepal na displej, aby se ujistil, že je v pořádku, ale vypadal funkční.

„Franku, přejed' támhleto dítě, který se vysypalo z kočárku,“ řekl.

Řidič poslechl a vykonal. Skóre se zvýšilo, displej fungoval.

„Hele, najed' zase do těch mnichů, je tu něco divnýho,“ řekl zase Doktor.

Frank znovu poslechl a začal kosit mnichy.

„Co to děláte, kokoti?“ zakřičel Jack.

„Nic a je to divný, ale za ty šašky nám nenaskakuje skóre,“ otočil hlavu Doktor, aby odpověděl Jackovi.

„Kukurva, Kakapitán,“ dupl na brzdu Frank.

„Co je?“ zamručel Doktor a pohlédl před sebe. Spadl mu kámen ze srdce, když uviděl, co uviděl.

Kapitán Blázen kouřil joint a Pong s Kokotem měli úsměv na tváři. Za nimi postávali nějakí další mniši a všechno najednou začalo dostávat smysl.

„Kakapitáne, rarád vavás vividím,“ soukal se Frank z vozidla.

„Pivo, máte doufám aspoň pivo,“ křičel Jack a běžel rovnou ke Kokotovi, který právě otevíral oroseného lahváče.

„Tak proto byly nutný takový ztráty na životech,“ konečně pochopil Blázen.

„Kapitáne, už sme mysleli, že se nikdy neuvidíme, tohle je zkurvená jiná dimenze,“ stěžoval si Jack a klopil do sebe třetí pivo.

„Taky sem si všiml,“ odpověděl Blázen a furt kouřil brko.

„Šéfe, myslím, že se blíží druhá část naší mise,“ ukázal rukou k oblaku, ze kterého litaly ohnivé blesky a rychle se přibližoval.

„Kněžka Bezezubova, přesně tak jak jsme mysleli. Slepice blbá na zrní skočila,“ řekla Jeho Excellence a otevřela tlustou knížku, ze které začala číst aramejská slova.

Ohnivý oblak se přiblížil a Blázen konečně začal rozpoznávat, že v dýmu je poschováváno větší množství mačetami ozbrojených nadržených jeptišek.

„Pongu, vidíš to taky?“

„Šéfe, vidím a těším se na masakr,“ řekl Pong a v rukou pevně svíral meče.

„To je dobře, nic se mi nesmí stát a musíme se dostat zpět domů,“ odpověděl Blázen a zapálil brko.

Arcibiskup stále opakoval nesrozumitelná slova a vydával rozkazy.

„Musíte ty protidémonské tyče rozmístit pravidelně, jinak nebude vymítání fungovat.“

Mniši odolávali všemi silami, kusy masa a údů poletovaly kolem a v tom všem se několik svatých mužů pokoušelo rozmístit tyče zdobené výjevy plných hrdinů bojujících s démony.

Pong se přidal do bitevní vřavy a jeho posila byla okamžitě vidět. V řadách zabijáckých jeptišek nastal mírný chaos, protože nafetovaný Číňan s meči se s ničím nesral.

„Můj vůdce, solidní bitka,“ pronesl Kokot a malou příruční plasmovou pistolí zabíjel mnichy, kteří se přiblížili na nebezpečně blízkou vzdálenost 20 metrů.

Bitka zuřila už dost dlouho, do masakru se zapojily i ostatní parní vozy, takže Frank s Jackem a Doktorem nastartovali motor svého parostroje a taky se přidali do řežby.

A do toho všeho Arcibiskup opakoval svá zaříkání a když se konečně podařilo umístit všechny tyče, objevil se záblesk duhového světla, které je propojilo a vytvořilo ochranný kruh, který uvnitř uzavřel kněžku s většinou jeptišek.

Kdosi přinesl megafon a podal Jeho Excelenci.

„Bratři, bratři, všichni stáhnout zpět a to rychle!!!!“ zakřičel. Ti mniši, kteří rozkaz zaslechli se okamžitě začali vracet za světelný kruh, čehož si Frank všiml a otočil vůz směrem k Kapitánovi.

Ne všichni stihli duhovým kruhem projít, Frank to stihl na poslední chvíli a stejně je zasáhla ohnivá střela, kterou vyslala nasraná kněžka s kozlí hlavou. Ozval se výbuch a parní motor explodoval.

V tu samou chvíli Jeho Excellence začala číst poslední řádky prastaré knížky a nad magickými tyčemi se zvedala opona, jenž uvěznila jeptišky a poslední bojovníky páry pod kupolí. Šlehaající duhové blesky je zabíjeli jednoho podruhem, až zůstala pouze kněžka Bezezubova.

„Můj vůdce, průser. Jack je těžce zraněn,“ přiběhl Kokot k Bláznovi.

„Cože?“

„Exploze motoru ho řádně posekala.“

„Kokote, to si děláš prdel,“ vykřikl Blázen a zamířil k troskám parovoze, ze kterého Frank s Doktorem právě vytahovali těžce poraněného Jacka.

„Okamžitě ho odneste někam pryč a ty Kokote, ty mi budeš asistovat,“ řekl Doktor a doprovázel dva mnichy, kteří odnášeli Jacka zpět do jeskynních prostor.

„Solidní řezničina,“ řekl Doktor, když sešival poslední řezné rány, „málem přišel o nohy, ale dá to. Takovou operaci v takovejch mizernejch podmínkách sem snad ještě nezažil. Jak se vůbec cejtíš, Jacku?“

„Dal bych aspoň trochu heráku, ta bolest je skoro nesnesitelná,“ zamumlal zkrvavený nebožák.

„Herák nemáme, ten je tu vzácněj, ale snad pomůže trochu velmi tvrdého alkoholu,“ řekl jeden z mnichů, kteří přihlíželi operaci v polních podmínkách a natáhl ruku s lahví čiré kapaliny. Kokot ji převzal a pomohl Jackovi napít.

Polkl a začal kašlat.

„Kurva, úplnej dynamit,“ odpadl do bezvědomí.

„Kapitáne, bude dobrej, ale musíme ho dostat co nejdřív zpět,“ pověděl Doktor a začal přemýšlet na tím, že by si dal pořádnou dávku psychedelie.

„Ještě ne,“ zarazil ho Don a Doktor nahodil smutný psí pohled.

Venku se děly věci. Mnichům se podařilo Bezezubovu jeptišku ochromit a spoutat světelným lanem. Cukala sebou, o tom žádá, ale každý pohyb znamenal, že lano zařízlo svá vlákna hlouběji do těla.

„Čeká nás ještě jedna bitka, ale ta už bude snadná. Musíme se dostat do jejich chrámu a tam dokončit obřad,“ řekl Arcibiskup.

„Slyším dobře? Ještě jedna bitka?“ ozval se Pong, který přišel z operace.

„Přesně tak, chceš nás zase vést?“ zeptal se Arcibiskup.

„Jo, ale teď to bude podle máho, jasný?“

„Není problém. Bratři teď budete poslouchat bratra Ponga, rozumíte!?“ zakřičela Excellence.

Dav zajásal a zvednutými zbraněmi rachotil nad hlavami.

Pong dostal fakt dobrou náladu.

„Tak, teď si vás zmrdí pěkně seřadím a jako Boží meč pronikneme až do chrámu týhle mrdky,“ zakřičel a pustil se do práce.

Na tribunách Parodromu vládla nejistota a počínal chaos, který se znásobil ve chvíli, když z prachu vyšla bojová skupina mnichů, v jejímž čele šel malý zvláštní muž. Zmatek, který nastal, by se nedal srovnat naprosto s ničím, vlastně ani s fotbalovým zápasem. Prchající dav zcela bezcitně zašlapával do země upadlé návštěvníky a výstupní tunely byly brzo ucpané mrtvolami.

To však nebyla překážka pro postupující mnichy, kteří projeli davem jako nůž máslem a zanechávali za sebou zmasakrovaná těla. Ty poté rozjela skupina parních vozů, které muži víry zabavili. V jednom z kabrioletů stál Blázen s Jeho Excelencí, kouřili marihuanu a popíjeli kořalku.

Venku v dočasném městě nastal absolutní blázelec, protože zajatou Bezezubovu kněžku nikdo nečekal. Sice pár existencí zkusilo spustit záchranou akci, ale s těmito marnými snahami si Pong poradil vlastní silou. Průvod ozbrojených mnichů dorazil, tedy spíše prosekal, s minimálním odporem k vstupu do chrámu. Vyrázili dveře a vstoupili do chrámové lodi, kde nad oltářem otevřelo víčko překvapeně rozespalé ohnivě oko Bezezubovo.

„Co to kurva...?“ temně promluvil, ale Jeho Excellence mu nedovolila víc.

„Tak sme se vrátili, zmrde jeden zasranej, máme tvoji děvku a teď se budeš dívat, jak s tebou zatočíme. Bratři, jsme všichni? Protože teď přichází závěrečná část našeho plánu. Veliteli Pongu, chcete být první?“

Pong se podíval a nechápal v čem by měl být první. Ale celkem rychle mu to došlo, protože čtyři mniši připoutali kněžku na oltář a strhli z ní oblečení.

„Musíme se na ní vystřídat všichni, ale ke konci je to docela humus, takže být první je opravdu čestnou výsadou. Mě v podstatě nebude příliš vadit, když budu druhý. To se ještě dá,“ řekla Jeho Excellence.

Pong mírně pozvedl obočí, rozhlédl se po chrámové lodi plné nadřzených mnichů, z nichž někteří museli již předem ulevit své erekci a nakonec pohlédl na Kapitána.

„Dělej jak chceš, ty seš tady velitel,“ zasmál se a zapálil brko.

Pong tedy zahájil dlouhý rituál odháčkování démona a když dokončil svoji část úkolu, předal žezlo Arcibiskupovi. No a potom přišla na řadu dlouhá, pomalu postupující fronta, protože některým to trvalo podruhé déle.

„Šéfe, fakt vostrý, tohle sem nikdy neviděl a až tohle budu vyprávět madam Kawasaki, ta neuvěří a ucítí silný obchodní potenciál.“

„Pongu, já to nechám bez komentáře,“ odpověděl Blázen

S ubývající frontou začal ohnivý kruh panikařit.

„Vyserte se na to, nějak se domluvíme,“ pokusil se Bezezub o temnou dohodu.

„Nasrat,“ odpověděl Pong a pozoroval polomrtvou kněžku, jejíž kozlí hlava visela z oltáře dolů a špičatý jazyk měla vyplazený až k zemi.

Když šli na řadu bratrští novicové, na podlaze už byl solidní humáč a Bezezubova služebnice naprosto nevnímala. Předposlední nebožák se pozvracel před aktem, poslední zvracel pořád. Ohnivě oko temně křičelo bolestí a Arcibiskup kroutil hlavou.

„Někdo chybí, potřebujeme ještě jednoho dobrovolníka,“ pohlédl na Bláznovu posádku.

„No to ani náhodou,“ odpověděli sborově.

„Někdo musí,“ opakoval Arcibiskup.

Nastalo ticho, které by se dalo krájet.

„Jinak se nedostanete domů,“ dodal hlavní mnich.

„Můj vůdce, já bych kdyžtak mohl,“ ozval se Kokot a pohlédl po Excelenci.

„Nevadí, že sem robot?“

„Nemělo by,“ odpověděl po krátkém zamyšlení Arcibiskup.

Kokot zavřel oči a šel dokončit rituál vymítání Bezezuba. Překvapivě se mu to povedlo, protože kněžce odpadla kozlí hlava a z krku vyšlehl malý plamen. Z ohnivého oka ukápla ohnivá slza, vyplivla Mozečka a kruh se změnil v portál.

Odněkud z temnoty chrámu vyběhl Mazlíček a vrhl se po kozlí hlavě, ze které vysál mozek. Oheň z jeho mrtvých očí zmizel a začal znovu s límáním ke Kokotovi.

„Tady si můj drobečku, nestalo se ti nic?“ zvedl ho a prohlížel ze všech stran. Až na drobné šrámy byl naprosto v pořádku.

„Možký!“ křičel Mozeček.

„Možeček se ptá, kde se tady bereme. Prý vstoupil do kruhu před námi,“ řekl Kokot.

„To je nějaký divný, ne?“ přemýšlel Blázen.

„Můj vůdce, trochu ano,“ kroutil hlavou Kokot.

„Přátelé, zůstanete na oslavu našeho vítězství?“ zeptala se Jeho Excellence. Blázen zhluboka natáhl vzduch a promluvil.

„Myslím že ne, dáme brko, lahváče a sežeňte někde pojízdný schody, ať můžem skočit do toho portálu. Musíme taky domů,“ odpověděl Blázen a odpálil velký brko.